

เทวดา

บทที่ 27

หญิงสาวหุ่นหันออกจากห้อง ชายหนุ่มตามมาทัน ดึงแขนไว้

“พริ้มจะไปไหน”

“ไปหาห้องเอก”

“อย่าไปเลย”

“ปล่อยนะ...!”

เธอสะบัดหลุด ออกจากบ้านด้วยอาการกระพืดกระพืด

อีกครู่หนึ่งรถคันหรูก็แล่นตามมาทัน ชายจริงหญิงไม่แท้จริงคู่กัน ชายหนุ่มทำหน้าที่ขับรถ เลื่อนกระจกลงมาพูด

“ขึ้นรถเถอะพริ้ม ผมจะไปส่งให้”

“ไม่ขึ้น...! คุณเสกไปให้พ้นๆ เดียวนี่นะ”

ทั้งสองมองหน้ากันแล้วก็เปิดประตูลงจากรถอย่างพร้อมเพรียง ซอยเปลี่ยวทำให้ไม่มีใครสังเกตเห็นร่างเล็กๆ ที่ถูกรวบตัวขึ้นรถ คนร่างใหญ่กอดร่างเล็กๆ ที่ดิ้นรนแต่ไม่อาจสู้ริ้วแรงเหมือนเป็นลูกแมวตัวเล็กๆ ไว้แน่น กระซิบอ่อนโยนที่หู

“ขอโทษนะพริ้ม”

เขาคดปลายนิ้วร้อนๆ ที่กำนคอแล้วริ้วแรงเธอก็เหือดหาย รู้สึกสะลึมสะลือเหมือนหลับฝัน พุดอะไรออกมาไม่ได้ ในความรู้สึกครึ่งหลับครึ่งตื่น หญิงไม่แท้รีบขึ้นนั่งประจำที่คนขับ พารถแล่นออกจากที่อย่างรวดเร็ว

“ไปไหนดีท่าน”

“ต้องหาที่กักตัวไว้ ไม่อย่างนั้นเธอต้องวิ่งไปหาทางนั้นแน่ๆ”

บ้านพักริมทะเลเป็นบังกะโลที่ปลูกอยู่เป็นกลุ่ม ชายหนุ่มเลือกเข้าบ้านหลังนี้ซึ่งแยกห่างจากบ้านหลังอื่น เพราะเป็นช่วงฤดูฝนและไม่ไช้วันหยุดผู้คนจึงบางตา ไม่มีใครสังเกตเห็นว่ามีร่างเล็กบางในรถยนต์คันหรูถูกอ้อมเข้าไปข้างใน ก่อนประตูจะปิดอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มวางเธอลงนอนบนเตียง หญิงสาวพึมพำครวญคราง

“ห้องเอก ห้องเอก”

“พริ้มพักให้สบายนะ”

เสียงเธอแผ่วอย่างไร้ริ้วแรง “คุณเสกวางยาพริ้มใช่ไหม ทำไมพริ้มไม่มีแรงเลย คุณเสกจะทำอะไรพริ้ม”

“ผมไม่ทำอะไรพริ้มหรอก แค่อยากให้พริ้มพักผ่อนสบายๆ อยู่ที่นี้สองสามวันเท่านั้น”

“โอ๊ย ไม่เอา ไม่เอา พริ้มจะกลับบ้าน คุณเสกพาพริ้มกลับบ้านนะ”

“ให้ผ่านวันพระใหญ่ไปก่อน ผมทำงานเสร็จแล้วจะพากลับ”

“ไม่เอา พาพริ้มกลับบ้านเดี๋ยวนี้”

“ทั้งหมดนี้เพื่อตัวพริ้มเองนะ”

“ห้องเอก ห้องเอกช่วยพริ้มด้วย....”

ใบหน้าเธอแดงก่ำเนื้อตัวชุ่มเหงื่อนอนทรนทราย ชายหนุ่มถอยหลังมายืนกอดอกมองอย่างเป็นกังวล

มีโทรศัพท์มาถึงเขาอย่างที่เป็นอยู่ตามปกติ เสียงจากปลายสายที่ทำให้ชายหนุ่มหนักใจ คือเสียงของเทพินที่ถามหาพิมพ์สมร เธอพุดคุยเจื้อยหวัเราะกับเขาอยู่ชั่วครู่ก็พุดว่า

“เสกคะ ไม่รู้ว่าลูกเอกเป็นอะไรขึ้นมา รมเจ้าแต่จะให้โทรหาพริ้ม”

เขาไม่ยอมโกหกจึงตอบไปว่า “พริ้มไปเที่ยวชายทะเลครับ”

“อ้าว หรือคะ ไปกับใคร จะกลับเมื่อไหร่ แล้วทำไมเทพินโทรเข้ามาถือพริ้มไม่ได้ก็ไม่รู้ หรือว่าพริ้มปิดเครื่องไว้”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ” พุดอีกชั่วครู่เขาก็วางโทรศัพท์

พิมพ์สมร ได้ยินทุกคำ เธอมองเขาอย่างไม่ไว้ใจ “คุณเสก โทหกทำไม พาพริ้มกลับบ้านนะคุณเสก...” ครั้นชายหนุ่มส่ายหน้า เธอก็พิมพ์คำครวญคราง “น้องเอกจำ ช่วยพี่พริ้มด้วย”

“พริ้มรู้สึกยังไงหรือ”

“พริ้มอยากไปหาน้องเอก” เธอร้องไห้อย่างน่าสงสาร สีหน้าเขาอ่อนแอเคร่งขรึม มืออ่อนๆ ลูบไล้ใบหน้าที่มีผิวลอออ่อนใส “ตัวร้อนขึ้นทุกทีแล้ว”

“เธอคงโดนพิษอะไรสักอย่าง” หญิงไม่แท้บอกความเห็น

ชายหนุ่มไล่ปลายมือสำรวจไปทั่วก่อนจะหยุดที่หู ครั้นพลิกใบหน้า กรีดนิ้วไล่ผมที่รุ่มร่ายให้พ้นออกไป รอยม่วงแดงที่มีจุดเขียวตรงกลางก็ปรากฏให้เห็น

“ท่านเทพคูชิ” เขาเรียกอีกฝ่าย

หญิงไม่แท้ชะโงกหน้าเข้ามามอง “เพราะอย่างนี้ถึงเรียกหาแต่ทางนั้น”

“ผมจะรักษาเธอ”

“ผมจะช่วย”

“อย่า..! ถอยไป..!” คนที่นอนฟุ้งมีสีหน้าแตกตื่น กระสับกระส่าย วนเวียนมองใบหน้าที่ลอยอยู่ใกล้ๆ คนหนึ่งคมคายหล่อเหลาอีกคนหนึ่งสวยสะอ้าน “น้องเอกช่วยพี่พริ้มด้วย”

“พริ้ม คนที่จะช่วยพริ้มได้คือผมไม่ใช่ใครอื่น”

“ไม่เอา.....”

มืออ่อนๆ แข็งแรงข้างหนึ่งกดที่ป่า อีกข้างหนึ่งวางตรงหน้าผากที่แรกเธอตื่นรนต่อต้าน ทว่าดวงตาสวยเกินชายในใบหน้าที่ลอยอยู่ไม่ห่างบอกความอาทรห่วงใยจนความรู้สึกแปลกๆ ซึมซ่านจับหัวใจหัวใจ ทำให้เธอค่อยๆ โอนอ่อนคล้อยตาม

รู้สึกอาการทุรนทุรายคลายลง ภาพเด็กชายหน้าใสตัวน้อยๆ ที่ปีบรัดรุ่มร่าให้ห่วงใยคิดคำนึงถึงค่อยๆ มลายหาย ในที่สุดเธอก็กลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง

“คุณเสก.....” เสียงเรียกอ่อนลง “พริ้มเป็นอะไรไปคะ”

“พริ้มไม่สบาย”

“พาพริ้มกลับบ้านชิคะ”

ใบหน้าคมสะอ้านก้มลงมาเกือบชิด “อีกสองสามวันนะพริ้ม ไว้ใจผมเถอะ จบเรื่องแล้วผมจะพากลับ”

เธอทอดถอนอ่อนใจ หลับตาแล้วหลับไปนาน

เพราะเริ่มเย็นค่ำลง สัญญาณเตือนว่าร่างกายต้องการอาหาร ชายหนุ่มจึงนึกได้ว่าพิมพ์สมรจะต้องตื่นขึ้นมาพร้อมกับความหิว

“ผมจะออกไปหาซื้ออาหาร” หญิงไม่แท้รับอาสา

ที่จริงมีหมายเลขโทรศัพท์สำหรับให้สั่งเครื่องดื่มและอาหารซึ่งทางเจ้าของบ้านพักจะนำมาบริการให้ถึงที่ แต่ทั้งสองก็เลือกที่จะไม่ใช้

“ไปซื้อที่อื่นดีกว่า จะได้ไม่เป็นที่เพ่งเล็ง”

ร่างสมส่วนในเสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ จึงขับรถหายไปท้องถนนที่มีดสลัว

พิมพ์สมรลืมตาตื่นครวญคราง แล้วชายหนุ่มก็เข้ามาประชิด

“ตื่นแล้วหรือ”

เธอถามอย่างวิงวอน “จะกลับบ้านกันหรือยังคะ คุณเสก”

“กลับชิคิ ไม่ต้องกลัวไปหอกพริ้ม”

“คุณเสกพาพริ้มมาที่นี่ทำไม” พอไม่ได้คำตอบเธอก็คาดเดาเรื่อยเปื่อย “คุณเสกจะล้างสมองพริ้มให้เป็นเหมือนสองคนนั้นใช่ไหม เงินซื้ออะไรได้ทุกอย่าง คุณเสกคงซื้อยาพวกนี้มาใช้ไหม แต่เอ ที่แท้ทุกวันนี้คุณเสกร่ำรวยเพราะอะไรกันแน่.....”

“พริ้มคิดมากไปใหญ่แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นทำไม....”

เพราะเขาพยายามจะให้คำตอบที่เป็นไปได้ จึงเปลอพุดออกมา

“ทำไมพริ้มไม่คิดว่า... เอ่อ... ว่าเป็นเพราะเสกรักพริ้มล่ะ”

เธอจ้องมองเขาอย่างงงงัน “เสกรักพริ้มนะ” “พริ้มรักคุณเสกนะ”

ถ้อยคำพวกนี้เคยลั่นไหลจากปากของทั้งสองฝ่ายโดยไม่สะดุดและไม่เคยมีความลึกลับซับซ้อนแอบแฝง แต่ในบัดนี้สีหน้าท่าทีและสายตาของเขาเมื่อพูดคำว่า “รัก” ช่างผิดแปลกไปจากเดิม

“แต่เราก็รักกันมาตั้งนานแล้วนะ คุณเสก”

“ใช่ เป็นรักที่บริสุทธิ์และจริงจังมากกว่าที่เสกเคยรักผู้หญิงคนไหนทุกคน ผมเองก็ยังแปลกใจว่าทำไมเขาไปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงอื่นๆ มากมายทั้งๆ ที่เขารักพริ้ม... ใช่แล้ว... สถิติปัญญาเขาไม่สมบูรณ์ทำให้เขาคิดหาและยึดติดกับสิ่งที่มีความต้องการเพียงผิวเผิน”

“เขา... ทำไมคุณเสกต้องพูดถึงตัวเองแบบนั้น...”

สีหน้าชายหนุ่มเหมือนนึกได้ว่าพูดผิด ได้แต่นิ่งเงียบ

“เรารักกันอย่างพี่น้อง อย่างเพื่อน ไม่เกี่ยวกับความเป็นผู้ชายผู้หญิงนะคะ”

“นั่นมันเมื่อก่อน...”

“เมื่อก่อนหรือเมื่อไรก็เหมือนกัน คุณเสกเป็นพี่เขยของพริ้ม”

“แต่ถึงอย่างไร ตอนนี้พริ้มก็ไม่ได้รู้สึกอย่างเดิมแล้วใช่ไหม”

“รู้สึกซิ” เธอเสียงแข็งแต่ว่าหลบตาจูบ

“จริงหรือ”

เสียงคลื่นซัดฝั่งดังแว่ว พิมพ์สมรแกก่อกอพูดว่า “ไหนๆ ก็มาถึงที่นี่แล้ว พริ้มอยากไปเดินที่ชายหาด ไม่ได้ลุยน้ำทะเลนานแล้ว”

“ได้ซิ แต่เราต้องไปด้วยกัน พริ้มเพิ่งหายไม่สบาย ยังเดินคนเดียวไม่ได้รู้ไหม”

ก็ยังดีกว่านอนอึดอัดรู้สึกแปลกๆ อยู่เพียงลำพังสองคนที่นี่

“เอาเถอะ ยังไงก็ได้ค่ะ”

ชายหนุ่มประคองให้เธอลุกขึ้น ร่างบางที่สวยสมบูรณ์ยอมให้อีกฝ่ายโอบประคองพาเดิน เธอรู้สึกถึงสัมผัสอบอุ่นของร่างที่เคยคุ้น เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรก ที่เธอใกล้ชิดถึงเนื้อถึงตัวเขา ทว่าในบัดนี้ความรู้สึกแปลกใหม่ทำให้เธอชะงักงวลลังเล แต่แล้วก็โอนอ่อนคล้อยตาม

เสกสิทธิ์คนนี้ช่างอ่อนโยนละมุนละไมนัก ไม่ใช่ผู้ชายตัวใหญ่แรงแยะที่เคยขาดๆ เกินๆ จนบางครั้งเปลอดบหลังบางๆ ดั่งปีก หรือผลักเธอจนคะมำเมื่อเขาลิงโลดตือกดีใจจนลืมหัด

เพราะเธอไม่ได้สวมรองเท้า อ้อมแขนที่แข็งแรงจึงรวบตัวเธอขึ้นไว้เพื่อพาผ่านถนนโรยกรวดลงมาสู่หาดทรายที่ราบเรียบ ทะเลสงบลมพัดไม่แรง พ้าโปร่งจนเห็นพระจันทร์สีนวลจืดใกล้เต็มดวงที่ลอยเด่น

“รู้ไหม ความรักที่สมหวังเป็นพรวิเศษสำหรับมนุษย์”

เขาพูดเสียงอ่อนประคองเธอเดิน พิมพ์สมรคล้อยตามถามว่า

“และความรักที่ไม่สมหวังคือคำสาปแช่งใช่ไหมคะ”

“ทำไมพริ้มไม่คิดว่า ความรักที่ไม่สมหวัง ก็เป็นพรที่วิเศษอีกประการหนึ่งล่ะ เพราะสิ่งนี้กลับทำร้ายกว่า และในที่สุดก็จะสร้างความแข็งแกร่งให้คนที่ได้รับพรนี้”

เธอหัวเราะ “มีคนพูดว่า ออกหักดีกว่ารักไม่เป็น แต่ว่าพริ้มขอเลือกไม่ออกหักดีกว่า เพราะว่ามันคงทรมานมาก”

“ความเจ็บสร้างคนแกร่งคนกล้า คนเคยเจ็บ มีภาวีกว่าคนที่ไม่เคยนะ”

“พริ้มโชคดีที่ไม่เคยออกหักเพราะว่าไม่เคยรักใคร”

ชายหนุ่มหยุดเดิน หันมาประจันหน้า “พริ้ม...” เสียงเรียกอ่อน

ใบหน้าคมสะอ้านมองเธออย่างลึกซึ้ง “มีบางอย่างที่พริ้มจะต้องรู้ไว้ อีกไม่กี่วัน พอผมเสร็จงานแล้วก็ต้องจากไป ไม่ว่ามันจะทำให้พริ้มเจ็บปวดหรือไม่ แต่ในที่สุดพริ้มจะกลายเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็ง... จะไม่มีใครทำให้พริ้มเจ็บปวดได้อีก”

“คุณเสกพูดอะไร คุณเสกจะไปไหน”

“ไม่มีคำตอบนอกจากดวงตาอ่อนลึกซึ้งที่มองลงในดวงตาเธอ

“ตอบพริ้มซีคะ”

“...ผมถลาลึกเกินกว่าที่คิดไว้ ยิ่งไงๆ ก็คงไม่ได้กลับไปที่นี่ และที่ใหม่ก็ไกลจากที่นี่มากนัก เราจะได้พบกันอีก...”

เธอผวาเข้าประชิดตัวอีกฝ่าย สีหน้าหวั่นไหววิตกทุกซักร้อน

“คุณเสกทำเรื่องร้ายๆ ก็เลยจำเป็นต้องหนีใช่ไหม อย่าไปนะคะ ถ้าจะไปก็พาพริ้มไปด้วย”

“ไม่ได้หรอกพริ้ม”

“ต้องได้ซีคะ ไม่ว่าจะลำบากยังไงพริ้มก็ขอไปด้วย เราเคยเคียงข้างกันเสมอมาได้ไหมคะ”

ดวงตาสวยเกินชายทอประกายลึกล้ำ สีหน้าอ่อนโยนจุดความหวั่นไหว มืออ่อนๆ ประคองคางมนบอบบางของหญิงสาว แล้วใบหน้าสะอ้านที่มีไรหนวดเคราจางๆ ก็ก้มลงมาหา

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่พิมพ์สมรได้รู้จักสัมผัสของความรักและความผูกพัน ที่ให้ความรู้สึกเคลิบเคลิ้ม ต็มด้าซาบซึ้ง อย่างที่สุด.....

จู่ๆ ลมก็พัดแรงกรรโชก คลื่นลมสงบเสงี่ยมเกิดคลื่นคลั่งขึ้นอย่างไม่มีเหตุผล ต้นไม้ใหญ่หน้อยที่ยืนไหวไกวกิ่งเหมือนร้ายร้ายอยู่ในท่ามกลางแสงจันทร์กระจ่างเมื่อครู่ก่อน มีอาการโบกสะบัดกระชากกระชั้นอย่างรุนแรง ต้นที่อ่อนแอหลุดจากพื้นดินปลิวว่อน

“อะไร เกิดอะไรขึ้น...!” หญิงสาวอุทานแตกตื่นผวาเข้าหาอีกฝ่าย ชายหนุ่มกระชับอ้อมแขนอย่างปกป้อง

“กลับที่พักกันก่อน...!”

เขาดึงเธอให้วิ่งตาม กิ่งก้านไม้ใหญ่หน้อยเรียงกันปลิววืดเข้าหาเขายกแขนขึ้นกันไว้ พิมพ์สมรได้แต่หลับหูหลับตาสาวเท่าก้าวตาม บางครั้งถูกมือที่อบอุ่นแข็งแรงดึงให้ซุกใบบอกกว้าง ได้ยินเสียงหวีดหวิว อะไรบางอย่างวิ่งผ่านครึ่งแล้วครึ่งเล่า

“ท่านเทพ ท่านเทพ ทางนี้...!”

เสียงทุ่มห้าวของหญิงไม่แท้ดังเรียก ร่างสมส่วนในเสื้อยืดสายเดี่ยวตัวเล็ก กางเกงขาสั้นขอบเอวต่ำโครว์หน้าท้องโบทมีโอไหวๆ อยู่ในท่ามกลางพายุ ชายหนุ่มดึงเธอให้วิ่งตามเข้าไปหา

“ท่านหายไปนาน” เขาต่อว่า

“พวกจ๊กโก้มันต่อแยะเลยเข้าไปหน่อย”

“ทางนั้นเรียกหาไม่ได้ผลคงโกรธเลยส่งภูตพรายมาเล่นงาน”

“ไม่ต้องกลัว เราก็มีทวยเทพคุ้มครองเหมือนกัน”

ทั้งสามวิ่งเข้าที่พักปิดประตูหน้าต่าง ไฟฟ้าดับหมดนานแล้ว รู้สึกเหมือนพื้นบ้านสั่นไหวแทบจะถล่มทลาย พิมพ์สมรตัวสั่นซุกอยู่ที่มุมเก้าอี้ได้ยินเสียงฟ้าผ่าเบรียงๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า ประตูหน้าต่างลั่นกรียวโครมคราม หลังคาและฝ้ายบ้านทำท่าจะหลุดจากกันเสียให้ได้ เสียงต้นไม้ถูกฉีกเป็นชิ้นๆ ปลิวว่อนปะทะกันอยู่ในท่ามกลางเสียงคลื่นลมที่คล้ายจะซัดสาทรุนแรงขึ้นมาถึงประตูหน้าต่าง ทั้งๆ ที่บ้านพักอยู่สูงกว่าระดับน้ำจะสาตซัดถึง

ร่างใหญ่หนึ่งลงข้างๆ โอบปโลบร่างเล็กๆ ที่สั่นเพราะความกลัว แล้วทุกอย่างก็ค่อยๆ สงบลง.....